

[Hagen Hagensen]

som det er ordensmagtens opgave og ansvar at sørge for, og som den aldrig må eller kan fraskrive sig. Det stiller vores ordensmagt vanskeligt, når man f.eks. lod bygningen i Abel Cathrines Gade, Klosteret, som det hed, her i København, være besat gennem en længere periode. Der var unge, der havde barrikaderet sig derinde, og man kunne også antage og vist endda se, at den besættelse, der var, var udgangspunkt for ulovligheder. Jeg klandrer ikke vores ordensmagt i den forbindelse, men man kan undre sig over, at ejeren, i dette tilfælde Københavns kommune, ikke sørgede for på et tidligere tidspunkt, end tilfældet var, at få bragt dette forhold til ophør.

Jeg vil også lige sige, at når ting kan udarbejdes på den måde, som de gjorde omkring besættelsen af Mekanisk Musik Museum på Vesterbrogade i København, er vi helt klart – det har vi drøftet også her i tinget tidligere – nået til et punkt, hvor vi klart må sige, at det, der foregår, er helt ved siden af.

Unge trænger til et sted at bo, de trænger til steder at være, og derfor må de gå ad gængse og almindelige veje over for kommuner og andre, der skal være med til at sørge for, at de får steder at være. Krav om ret til egne ejendomme på egne vilkår uden indblanding fra andres side, men med offentlig betaling og med nægtelse af at gå bort fra det sted, hvor man ulovligt er trængt ind, kan selvsagt ikke godtages. Jeg kan deltage i beklagelsen af, at der står tomme ejendomme rundt omkring, hvor der antageligvis skal saneres eller gøres noget andet. Jeg finder, det er forkert, at de står på en sådan måde, at de kan bruges, når de ikke skal bruges længere; man må gøre dem ubrugbare, indtil nedrivning kan finde sted. Det kunne måske modvirke husbesættelser.

Jeg forstår, at de unge er og bliver frustrerede, men jeg forstår også, at de bliver vildledt. Nu har hr. Knud Lind nævnt nogle af borgmester Villo Sigurdssons udgydelser. Jeg har valgt at tage den, der er citeret i Jyllands-Posten for den 2. maj, hvor hr. Villo Sigurdsson ved et 1. maj-møde i Fælledparken sagde:

» – Uanset lovene har de, der kan bruge husene, mere ret til dem, end de, der lader dem stå tomme og forfalde. Og uanset lovene har alle ret til at leve. Hvis ikke vi får rum til det, må vi kæmpe for det. At overleve er ikke nok.«

Det er dårligt forståeligt, at unge, der hører det, føler, at de kan gøre, som de vil.

Det er nyttigt og nødvendigt at gøre en indsats for de unge, der savner steder at være, men det må ske i en dialog med dem, hvor de også må bringes til at forstå spillets regler. Der er forskel på BZ-ere og ballademagere, og en hel del af ungdommen, vel langt den største del, har problemer. Det må undersøges nøje, hvor mange af dem, der i forbindelse med husbesættelser har været anholdt eller på anden måde har været konfronteret med ordensmagten, der intet sted har at være, om de overhovedet bor og hører til i det område, hvor de har foretaget husbesættelse, om det er børn, hvorom man kan sige, at deres forældre og hjem har svigtet de opgaver, som de nu engang har.

Vi må forlange, at der skal være ro og orden i samfundets dagligdag. Ordensmagten, der skal sørge herfor, har krav på al mulig bevågenhed og støtte i dens desværre oftere og oftere farefulde gerning. Det gælder derfor om, at offentlige myndigheder på rimelig måde må være med med en fornuftig indsats. Det gælder også alle os andre, at vi skal medvirke til, at der bliver vilkår for ungdommen, som er rimelige og samtidig et værn for borgerne og deres ejendom, men vi må bibringe visse ungdomsgrupper som BZ-gruppen og andre forståelsen af, at man ikke tager sig selv til rette, og at det ikke kan og vil blive tålt.

Bjørn Elmquist (V):

Husbesættelser er et relativt nyt begreb, men vi må sætte lighedstegn mellem det og det begreb, vi har kendt til i lang tid, nemlig selvtægt, hvor man ved egne midler – ofte kan der være vold blandet ind i det – bringer sig i en situation, som man ikke ad rettens vej kunne komme i. Derfor må vi i venstre tage afstand fra såvel denne form for selvtægt som andre former for selvtægt. Hvis det bare er spørgsmålet om, hvem der har magt til at tvinge sine helt personlige synspunkter og ønsker igennem, ja, så går samfundet i opløsning.

Det skal være vores udgangspunkt for denne debat, og det var det også, da vi havde debatten i retsudvalget, hvor vi havde justitsministeren til samråd, da denne sag var superaktuel. Heldigvis, vil jeg sige, er den